

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.8: Biblioteket

Willas følte sig heldig. Det var ikke hver dag, Willas skulle i skole, og denne dag var sådan en dag. At Willas havde fri fra skole passede ham godt, for han skulle nemlig på biblioteket. Byen, Willas boede i, var kendt for sit store bibliotek. Det indeholdt en stor samling af pergamentruller og bøger.

”Lindums bibliotek, en pryde for byens indbyggere,” sådan sagde Lindums vismænd. Ikke at Willas hørte efter, hvad nogle gamle parvmanere iført lange hvide kjortler mumlede om. Faktisk interesserede det ham overhovedet ikke. Så det var ikke derfor, Willas skulle på biblioteket.

Så kunne man jo få den tanke, at det var, fordi Willas var meget glad for at læse. At han savnede bøgerne så meget, at når skolen var lukket, måtte han bare på biblioteket. Sådan forholdt det sig dog ikke.

Nej, Willas ville egentlig bare have lækkerier eller rettere jordbær, og når nu fader ikke ville give ham, hvad han ønskede, så måtte han jo selv finde en løsning. Den løsning mente Willas, at biblioteket var i besiddelse af. I hvert fald havde Willas’ lillesøster sagt, at biblioteket havde optegnelser over steder med jordbær-bed, og de optegnelser var Willas fast besluttet på at finde.

Bibliotekets hovedhal bestod af et stort rundt rum med et højt hvælvet loft. Langs ydermuren var der en bred gang, som gik hele vejen rundt om hovedhallen. På indersiden af hallen var der placeret lange, høje reoler, som alle pegede ind mod midten. Reolerne var så høje, at de havde fået tilføjet stiger, der ved hjælp af hjul let kunne manøvreres hen til de ønskede bøger på de øverste hylder.

Willas måbede ved synet af det store lokale. For det første havde han aldrig set et så stort rum før. For det andet var reolerne fyldt med bøger. Bøger over det hele i alle mulige

størrelser. Willas havde overhovedet ikke forestillet sig, at der eksisterede så mange bøger og slet ikke samlet på ét sted.

Det var overvældende. Bibliotekets størrelse og så den opgave han skulle udføre. Hvordan skulle han nogensinde kunne finde optegnelser over jordbær-steder, når der var så mange bøger? Biblioteket indeholdt jo tusindvis af bøger. Han turde slet ikke tænke på, hvor mange sider han skulle bladre igennem. Det var jo en fuldstændig umulig opgave. Det ville tage ham en livstid at kigge alle de bøger igennem.

Willas følte sig en noget beklemmt. Det her med biblioteker var slet ikke så nemt. Det var jo som at finde en nål i en høstak, og hvordan gør man så lige det?

Hvis man var Willas satsede man. Satsede på held. Det var jo hans heldige dag. At opgive var ikke en mulighed, der havde faldet ham ind, i hvert fald ikke endnu. Derfor satsede Willas på den nærmeste bogreol. Han lod blikket vandre over reolens indhold. Bøger, der fangede hans opmærksomhed, blev udsat for en grundigere gennemgang.

Der gik dog ikke længe, før kedsomheden sneg sig ind. "I det mindste kunne bøgerne indeholde flere tegninger," tænkte Willas, men det gjorde de ikke og da slet ikke tegninger af kort, kun tekst og atter tekst. Willas blev mere og mere modløs, efterhånden som den ene bog efter den anden blev gennemladret, uden han fandt nogen kort.

Bibliotekets reoler endte i midten af hallen, hvor reolernes høje sider dannede en rund åbning. Et egetræs-skrivebord var placeret i midten af åbningen. En yngre parvmaner sad ved skrivebordet iført en lang, hvid kjortel og studerede indholdet af en tyk historiebog.

Willas kom langsomt nærmere. Han tog en bog ud af bogreolen, bladrede den hurtigt igennem for så at sætte den tilbage i reolen med et suk. Dette gentog sig flere gange, og de gentagne suk fik den yngre parvmaner til at skæve op fra historiebogen.

Hans øjne blev smallere, efterhånden som han iagttog Willas hive den ene bog ud af reolen efter den anden. Willas sukkede højlydt, da han nåede enden af reolen.

"Hvad laver du?"

Willas så forskrækket op, da han opdagede, at han ikke var alene.

"Åh, ikk' noget," fremstammede han og forsøgte at undgå øjenkontakt. Willas havde bemærket den yngre parvmaners påklædning. En lang, hvid kjortel var en påklædning, der blev båret af de 'fine' lærde.

"Det er altså ikke legetøj, at du ved det," sagde den yngre parvmaner og rejste sig op.

"Hvad for noget?"

"Bøgerne?"

"Bøgerne?" gentog Willas uvidende.

Denne gang var det den yngre parvmaner, der sukkede: "Lad nu vær' med at spille dum. Hvad leder du efter?"

"Leder efter?" gentog Willas og så ud som et spørgsmålstejn.

Den unge parvmaner rystede opgivende på hovedet: "Du bladrer vel ikke den ene bog efter den anden igennem for sjov skyld?"

"Gør jeg ikke," svarede Willas uden at gennemtænke sit svar.

Den unge parvmaner skulle lige til at svare vredt igen, men ombestemte sig. Han trak på skuldrene og sagde: "Ja, hvis du kan finde ud af det selv, så skal jeg ikke forstyrre."

Willas' første følelse var lettelse, da den yngre parvmaner vendte rundt for at gå tilbage til sin historiebog. For Willas havde bestemt ikke lyst til at delagtiggøre voksne i sin jordbær-plan. Det kunne udløse en masse spørgsmål og formaninger om, hvor farligt der er ude i skoven.

Efter lettelse kom tvivlen. Det var jo ikke lykkedes ham at finde nogen kort, og der var så ufattelig mange bøger, hvor kortene kunne gemme sig. Og hvad værre var, at Willas ikke længere var sikker på sit held.

Forsigtigt skævede Willas over mod den yngre parvmaner. Han så ikke ud til at være så streng, han var jo heller ikke så gammel.

Det ville måske ikke være så dumt at spørge ham om hjælp, tænkte Willas, også selvom den yngre parvmaner gik klædt som de lærde. Man behøvede jo ikke at sige, hvad kortene skulle bruges til.

Tøvende tog Willas mod til sig.

"Ved du, hvor man kan finde kort?" spurgte Willas forsigtigt.

"Kort?" svarede den yngre parvmaner, idet han løsrev sig fra historiebogen.

"Ja," svarede Willas.

"Hvilket slags kort, kort over byen eller ..."

"Åh, nok mere et kort om udenfor."

"Udenfor."

Willas nikkede.

"Udenfor byen?"

"Ja," svarede Willas nølende.

"Som et vejkort til byerne Kamirus eller Illasys?"

"Ååh." Willas vidste ikke lige, hvad han skulle svare.

"Neej, mere hen til jordbær," fik han fremsagt.

"Jordbær?" Gentog den yngre parvmaner og forsøgte at undertrykke et lille smil.

"Åh, ja," svarede Willas.

"Og hvorfor vil du gerne have sådanne kort?"

"Åh, interesse," sagde Willas, men ændrede det hurtigt: "til en skoleopgave."

"Åh, et skoleprojekt!" svarede den yngre parvmaner og undertrykte igen et smil:

"Skoleopgave, ja, jo selvfølgelig. Det er en vigtig opgave, går jeg ud fra?"

"Åh, ja," løj Willas og nikkede kraftigt med hovedet.

"Ja, det kan jeg forestille mig," sagde den yngre parvmaner, og denne gang kunne han ikke lad være med at smile, da han rejste sig.

"Hmm, hvor mon de kan være placeret. Det er mange år siden, jeg har set i dem sidst. De er vel placeret under kartografi."

"Ja, kar-to-fri lyder rigtigt," svarede Willas i forsøget på at lyde klog.

"Kar-to-gra-fi," rettede den yngre parvmaner.

"Ja, nemlig," svarede Willas kækt.

Den yngre parvmaner rystede lettere på hovedet. "K er herovre," sagde han og gik mod en reol på den anden side af åbningen.

"Så skal vi bare finde afsnittet for kartografi."

Forvirret stod Willas og så op på reolen.

"Du kan vel læse," spurgte den yngre parvmaner.

Jo, det mente Willas nu godt, han kunne, såd'n da.

"Nå, men her er kartografi-afsnittet, lad os se hvad der er ...," sagde den yngre parvmaner og forklarede, imens han gennemgik afsnittet, at det var spejderne, som foretog optegnelser over gode indsamlings-steder. Når indsamlings-stederne ikke længere gav det fornødne udbytte, så blev tegningerne arkiveret i biblioteket. Kun hvis der var en dårlig indsamplings-sæson, blev de arkiverede kort fundet frem.

"Her står 'Placering: Søde-bær'," sagde han, samtidig med han rakte ud efter en stor, tyk bog

Den yngre parvmaner åbnede bogen og førte sin finger ned over siderne med indholdsfortegnelsen.

"Aha, her er vist, hvad vi leder efter. Jordbær-indsamlings-steder. Se hvor let vi kan få adgang til informationer. Bøger er praktiske," sagde han og slog op midt i bogen.

Willas forstod ikke helt det der med informationer, men når han kiggede rundt mellem reolerne med alle bøgerne, så var han helt sikker på, at man nemt kunne bygge en trappe op til de allerøverste hylder i hvilket som helst forråds-kammer. Helt derop, hvor forældre gemmer jordbær. Jo, bøger kunne være meget praktiske. Det kunne Willas godt forstå.

"De næste sider indeholder de seneste arkiverede kort til jordbær-bed," sagde den yngre parvmaner og pegede på siderne i bogen.

Spændt så Willas på siderne. Det er min heldige dag, tænkte han og rakte ud efter bogen.

"Hvad gør du?"

"Jeg vil bare låne bogen."

"Nej, det går ikke. Kort er meget værdifulde, så bogen må ikke forlade biblioteket, men du må gerne tegne en kopi af kortene."

"Tegne kopier," svarede Willas og så på kortene med deres mange angivelser og streger.

"Heldige mig," men han følte sig ikke særlig heldig.

"Det er ikke så slemt," sagde den yngre parvmaner opmuntrende og forklarede hvorledes man ved hjælp af et gennemsigtigt stykke pergament-papir kunne aftegne kortene.

Det kan godt være, det ikke var slemt, men det tog lang tid. Efter en hel del flid og et par forbandelser undervejs, lykkedes det Willas at få aftegnet nogle brugbare kort. Da han var færdig, var Willas lidt imponeret over sig selv.

"Se, se," sagde han stolt og holdt et af kortene op.

"Ja, det er flot," roste den yngre parvmaner, men Willas hørte slet ikke efter. Han var alt for optaget af sine kort og de lækkerier, de ville frembringe. Derfor hørte han heller ikke den yngre parvmaners formaning: "Pas nu på. Det kan være farligt ude i skoven." Willas var alt for optaget af sine egne tanker.

Og sådan forlod Willas biblioteket overbevist om, at ingen parvmaner-børn før ham havde fundet på at benytte bibliotekets kort til at finde bær.

Kortene til jordbær var sikret, og det var en skolefridag.

Willas følte sig heldig.